

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (Ιωαν. κ' 19-31)
15 Απριλίου

Έχουν ήδη περάσει οκτώ ημέρες από την Ανάσταση καθώς και από την πρώτη εμφάνιση του Κυρίου στους μαθητές Του. Όλοι είναι χαρούμενοι επειδή παντού φθάνει τό μήνυμα ότι «ήγέρθη ο Κύριος ὄντως». Είναι γεγονός πού τό ζοῦν έντονα. «Έωράκαμεν τόν Κύριον» άναφωνοῦν γεμάτοι ένθουσιασμό στόν Θωμά, ὁ ὁποῖος άπουσίαζε τή στιγμή τῆς εμφάνισης τοῦ Κυρίου.

Ο Θωμάς θέλει νά πιστέψει. Η λογική του ὅμως τόν ἔμποδίζει, μέ άποτέλεσμα νά άποκλείει τό υπερφυσικό καί καταπληκτικό γεγονός τῆς Άναστάσεως. «Έάν δέν δώ μέ τά μάτια μου τά σημάδια άπό τά καρφιά καί ἄν δέν βάλω τό δάκτυλό μου στά σημάδια, καί άκόμη ἄν δέν βάλω τό δάκτυλό μου στήν πλευρά Του, τήν τρυπημένη άπό τήν λόγχη, δέν πρόκειται νά πιστέψω».

Άπό τή φύση του ὁ Θωμάς ἦταν καλοπροαίρετος, ὅμως ἦταν καί χαρακτηρας πού γιά ὅλα ἤθελε άποδείξεις. Η άλήθεια εἶναι πώς δέν άμφέβαλε οὔτε πρὸς στιγμή στή μαρτυρία τῶν ὑπολοίπων μαθητῶν ὅτι πραγματικά εἶχαν δεῖ τόν Κύριο. Ὅμως ἡ φυσική του άδυναμία καί ἡ δυνατή άγάπη του γιά τόν Χριστό καί ἡ ἐπιθυμία του νά ξαναδεῖ τόν διδάσκαλο, μετά άπό τά ὅσα συνέβησαν τίς τελευταῖες ἡμέρες, τόν κάνουν δύσπιστο, ὄχι ἄπιστο.

Ταυτόχρονα ἡ στάση του κρύβει καί ἕνα καθαρά ανθρώπινο παράπονο «Γιατί ὅλοι οἱ μαθητές νά ἔχουν δεῖ τόν άναστημένο διδάσκαλο καί αὐτός νά μήν ἔχει άκόμη αὐτή τήν ἔμπειρία».

Πρέπει νά ξέρουμε ὅτι ἡ άπουσία τοῦ Θωμά άπό τήν πρώτη εμφάνιση τοῦ Κυρίου, δέν ἦταν καθόλου συμπτωματική. Η θεία Πρόνοια κανόνισε γιά μᾶς ἔτσι τά γεγονότα, ὥστε νά ἔχουμε άκόμη μία μαρτυρία τῆς Άναστάσεως, μία μαρτυρία, πού νά προέρχεται άπό χεῖλη ανθρώπου πού θέλει σάν καί μᾶς άποδείξεις γιά νά πιστέψει.

Αὐτή τή δυσπιστία τοῦ μαθητή ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα τήν ὀνομάζει «καλή» καί γι' αὐτό ψάλλει «Ὡ καλή άπιστία τοῦ Θωμά ! Τῶν πιστῶν τās καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε...» δηλαδή «Ὡ καλοπροαίρετη άπιστία τοῦ Θωμά πού ὀδηγεῖ τίς καρδιές τῶν πιστῶν στή διαβεβαίωση καί στή διαπίστωση τῆς Άναστάσεως».

Μπορεῖ ὅμως ἡ ἀπιστία νά εἶναι καλή; Πῶς γίνεται νά ἐξυμνεῖται, ὅταν γνωρίζουμε ὅτι ἡ πίστη στό Θεό ἐκδηλώνεται πρῖν ἀπ' ὅλα σάν ἐμπιστοσύνη ἀπέναντί Του; Μήπως ὁ Θωμᾶς δέν εἶχε αὐτή τήν ἐμπιστοσύνη; Μά φυσικά καί τήν εἶχε. Ἡ ἐπιθυμία του ὅμως νά ξαναδεῖ τόν Διδάσκαλο, τόν ἀναγκάζει στήν «καλή ἀπιστία». Δέν περιορίστηκε μόνο νά δεῖ τόν Κύριο, ἀλλά ζητοῦ-σε νά Τόν αισθανθεῖ μέ τήν ἀφή του, νά Τόν ψηλαφίσει, γιά νά μήν ἔχει ψευδαισθήσεις.

Ὁ Κύριος στό παράπονο καί στήν ἐπιθυμία τοῦ μαθητοῦ δείχνει συγκατάβαση. Μετά ἀπό ὀκτώ ἡμέρες ξαναεμφανίζεται, «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων». Ὅπως στήν πρώτη ἐμφάνιση, ἔτσι καί τώρα. Ἐνῶ οἱ μαθητές ἦταν πάλι συγκεντρωμένοι, μαζί τους καί ὁ Θωμᾶς, ἐμφανίσθηκε καί τούς χαιρέτησε μέ τήν φράση: «Εἰρήνη ὑμῖν». Στό χαιρετισμό Του συμπεριλαμβάνει καί τόν Θωμᾶ καί ἀπευθύνεται σ' αὐτόν ξεχωριστά, γιά νά τοῦ χαρίσει τήν ἐμπερία τοῦ θαύματος. Εἰρήνη, εὐχεται ὁ Ἰησοῦς στούς μαθητές, ἀποκαλύπτοντας ὅτι εἶναι «Θεός ἰσχυρός, Ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης». Τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ πού βιώνουμε οἱ πιστοί κατά τήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας. Γευόμαστε τήν εἰρήνη καί τήν χαρά τοῦ Κυρίου καί προγευόμαστε τήν Οὐράνια Βασιλεία ἤδη ἀπό τήν παρούσα ζωή. Ὁ Θωμᾶς μή ἔχοντας μέσα του τήν προϋπόθεση τῆς εἰρήνης, δυσκολεύτηκε νά δεχθεῖ τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καί τήν χαρά πού προσφέρει ὁ Χριστός.

Ἡ συγκατάβαση ὅμως καί ἡ ἀνοχή τοῦ Διδασκάλου, ἀλλά καί ἡ ἀγάπη πού δείχνει στόν ἐγκλωβισμένο στήν ἀνάγκη του μαθητή, εἶναι μοναδική καί ἀσύγκριτη. Τοῦ δείχνει ὅτι γνωρίζει τίς σκέψεις του, ἀκόμη καί πῶς τίς καταλαβαίνει. Δέν τόν ἀφήνει νά ζεῖ στήν ἀμφιβολία. «Ἐλα λοιπόν νά δεῖς καί ψηλάφισέ με» τοῦ λέει. Ὁ Θωμᾶς δέν ἤθελε περισσότερο γιά νά βεβαιωθεῖ. Καί μόνο ἡ παρουσία τοῦ Ἰησοῦ, τόν κάνει νά ἀναφωνήσει αὐθόρμητα «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

Ἀφοῦ δηλαδή στερεώθηκε στήν πίστη δέν ἀναγνωρίζει ἀπλῶς τόν Ἰησοῦ σάν Κύριό του, ἀλλά ὁμολογεῖ τήν θεότητά Του, μέ τέτοιο τρόπο πού κανείς μέχρι ἐκεῖνη τή στιγμή δέν τήν εἶχε ἀναγνωρίσει καί ὁμολογήσει ἔτσι.

Ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐξυμνεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, ὅπως εἶπαμε, ὡς «καλή ἀπιστία», ἐπειδή μᾶς βοηθᾶ νά στηρίξουμε τήν πίστη μας. Μᾶς δείχνει ὅτι ἡ μαρτυρία γιά τήν Ἀνάσταση δέν προέρχεται ἀπό χεῖλη ἀνθρώπων, ἀλλά ἀπό αὐτόπτες μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν δύσπιστοι μέχρι τή στιγμή πού ἱκανοποιεῖται καί ἡ λογική τους.

Τό πρόσωπο τοῦ προβαλλομένου Ἀποστόλου Θωμᾶ γίνεται γιά μᾶς αἰτία νά ἀφήσουμε τήν καρδιά μας νά μᾶς ὀδηγήσει στόν Ἀναστημένο Χριστό, ἐπειδή ἡ λογική μας θά ἀποτελεῖ πάντοτε τόν ὀγκόλιθο πού θά κρατᾶ ἡμᾶς τούς ἴδιους ἀποκλεισμένους ἀπό τήν ἀλήθεια.

Τό θαῦμα ὅμως τῆς ἀναστημένης παρουσίας Του θά συνεχίζει μέσα στήν ἱστορία νά τό χαρίζει ὁ Ἰδιος, ὅπως καί τότε, ὄχι σέ ὅσους ψάχνουν ἀδιάφορα, ἀλλά σέ ὅσους ποθοῦν νά τόν συναντήσουν ἀκόμη καί μέσα ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία τους γιά νά ὁμολογοῦν στόν κόσμο τήν ἀλήθεια «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι».

[dkpdf-button]